

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 40. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm1950.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jammerlig var nu Folkenes Tilstand trindt i Landene, de vare blevne Romernes, og disse igen en enkelt Mands Slaver, fordi de alle vare Slaver af deres syndige Lyster. Soldaterne, for hvem Roms Hersker maatte smigre, fordi han ene ved deres Vaaben kunde beskærme sin Trone, udsuede og mishandle baade Borgere og Fremmede, og dissers Elendighed var saameget større, som de savnede fast Tro paa en almægtig, viis og kærlig Gud, der kunde og vilde hjælpe dem. Om et Liv efter dette havde de intet Begreb, men troede i det høieste at de efter Døden skulde friste et sørgeligt Halvliv som kraftløse Skygger, og maatte derfor midt i den Trængsel og Uselhed, som omringede dem, skælve for Graven. De Levninger af den sande Religion som i den ældre Tid havde oplivet og stærket Folkene, vare begravede i en Dynge af Fabler og Eventyr; Troen paa det Usynlige levede kun sygelig hos enkelte Tænkere, og Mængden knælede tankeløs for Billedhuggerens og Guldsmedens 41 Hænders Arbeide. Næsten alle de, som tyktes sig at være klogere, spottede med Alt hvad Fædrene havde overantvordet som ærværdigt og helligt, og Roms Keisere lode sig tilbede som Guder. Som det saftløse Straae maatte Slægten henraadne, dersom Troen ei paa nye kunde vækkes, skænke Lys og Kraft, tæmme Vold og de syndige Lyster. Dog et saadant Haab tyktes forgæves; de gamle Fabler kunde ei tilbagevinde den tabte Anseelse; den senere Tids Digtere vare ofte Gudsforagtere, fordybede sig selv i Jordlivet og misbrugte deres Kunst til at forgyldde Lasten, eller til, ved Smiger at vinde de Mægtiges Yndest. Folkene maatte derfor agte dem mere for Løgnens end for Sandhedens Tolke, mere for onde Aanders end Guddommens Sendebud, og dog vare Digterne de eneste, Man kunde tiltroe et Samfund med Guddommen, som gjorde deres Udsagn om det Usynlige troværdig. Filosoferne troede ei engang sig selv, men bekendte, at al deres Visdom var Gætteværk, og hvem skulde Folkene tro imellem de Mange, hvis Grublen havde den allerforskelligste Udgang. Dog, Menneskeslægtens barmhjertige Fader havde aldrig glemt sine forvildede Børn, og medens de ved egen Brøde nedsank i en Afgrund, hvoraf de selv maatte føle, kun Guddommens Haand kunde opløfte dem, havde han i Stilhed forberedet deres Frelse. Denne Forberedelse beskue vi i Israeliternes eller Jødernes Historie, som, en uafbrudt Kæde fra de ældste 42 Tider af, er ved Guds besynderlige Forsyn opbevaret i deres egne hellige Bøger.